

Солидарността в Европа - безценно наследство за бъдещите поколения

Сънувах сън. Беше тъй красив и пъстър. Можех да получа всичко, за което мечтая. Имах възможност да постигна всяка своя цел. Да бъда това, което пожелаех. Тогава аз избрах...Превърнах се в птица. Не славей, защото не умея да пея като него. Не орел, защото нямам неговата сила. Нито лястовица, защото не мога да построя дома си, както прави тя...Бях просто едно малко врабче – толкова безпомощна и сама, но с душа на човек, защото в същото време знаех и можех всичко.

В крилата ми се бе вселила сила, непозната за мен досега. Разтворих ги и полетях. Бях свободна. Издигах се високо – тъй далеч от злото и човешката неправда. Пренесох се на едно по-красиво и добро място. Окрилено се носех над Европа. Виждах новия ден, носещ в себе си повече обещания и надежди. Топлите лъчи на слънцето ме галеха, а мъглата, изпречваща се допреди на пътя ми, просто изчезна. Летях щастливо, непознавайки болката и тъгата. Около мен усещах атмосфера, пълна с положителни емоции и усмивки. Това караше душата ми да се чувства спокойна и къпеца се в благодат.

Моят полет продължи дълго. Не спирах да се рея из въздуха, но не се и уморявах. Харесваше ми. Виждах белотата на света. Бял цвят, породен от добрините и чистата съвест на хората. Изведнъж усетих болка, от която крилата ми потръпнаха. Всичко посивя. Неволно започнах да падам. Не успях да осъзная какво се случва. Озовах се на едно съвсем различно място. Сега усещах някакви зли сили. Мислех, че са породени от незнанието на хората, но грешах. Липсваше нещо друго, което е далеч по-ценно и застрашено от изчезване.

Сега около мен имаше хора. В тях съзирах някаква странност. Дрехите и лицата им бяха сиви. Нямах я предишната пъстрота и живот. Бяха толкова безчувствени. Разбрах, че болката ми се дължи на тяхната нечовечност, защото съгледах сцена, която сякаш разкъса крилете ми и не ми позволи никога повече да полетя щастливо. Един възрастен човек тихомълком стоеше в ъгъла. В треперещата му ръка съзрях малка чаша. Очевидно бе тежко болен. Лицето му бе пожълтяло, очите бяха безизразни, а дрезгавият му глас молеше околните за милостиня. Никой не се взираше в тъжните му очи. Сякаш всички бяха погълнати от собствените си зли мисли. Подминаваха го с безсърдечност, подритваха го и показваха своето задоволство, причинявайки му още по-голяма болка. Аз също страдах. Всеки тежък товар, налиташ

върху безпомощния старец, се стоварваше и върху крилете ми. Сълзи се стичаха, както по неговото, така и по моето лице. Къде се бе изпарила предишната солидарност? Тази, която възникваше, когато един народ страдаше и всички останали бяха съпричастни с бедите му. Всеки подаваше ръка не само на ближния си, но и на непознат в нужда. Тогава цяла Европа бе бяла и красива...Но сега какво се случи? Кой изтри белотата и на нейно място сложи сенки и тъмни петна?

Не можех да стоя вече тук, трябваше да изчезна от тази грозна картина. Болеше ме, но някак успях да се издигна в небесата отново. Сега летях много по-ниско, но въпреки това успях да видя отново тъмните облаци. Сивият цвят вече бе черен. Разпростираше се все повече и повече. Със злокобните си ръце прегръщаше цяла Европа. Караше я да потъва, да се губи, ямата все повече я поглъщаше. Сърцето ми сякаш се пръсна не на стотици, нито на хиляди, а на милиони парчета. Виждах как от него се стичат капки кръв и се губят в черния облак. Цялата тази болка ме принуди да отроня сълза, след нея втора, а след това и трета...Падаха чисти и светли – контрастираха на тъмнината. Защо ли? Защото бяха създадени от искреност и съчувствие. В тях бе скътана капка вълшебство и добрина. Летяха надолу и като парещи стрели пронизваха облачната броня.

Тогава стана чудо. Стичащите се от небето сълзи докоснаха хората. Чистотата, заключена в тези малки парещи капчици, погали заблудените и им върна съзнанието. Изведнъж усетих топлина – тънък слънчев лъч се прокрадна през дебелия сива стена. В миг и аз почувствах облекчение, сърцето ми започна да оздравява. Парчетата се събраха и всичко стана като по старому. Видях едно малко синеоко момче, което се доближи до бедния старец. То не бе сиво и зло, както останалите жители. Напротив – грееше от човечност и доброта. Приличаше ми на ангел. Същото момче подаде ръка към болния. Тогава видях парчето хляб в шепата му. С усмивка го поднесе към възрастния мъж. Слънчевите лъчи ставаха все повече. Връщаха се и цветовете наоколо. Усмивките на хората също. Изведнъж разбрах защо – старецът бе наобиколен от група деца, приличащи на първото момче по загрижеността и добротата си. Лицата им бяха обрисувани със загрижени детски усмивки. Съзирайки това, крилете ми отново се разпериха и ме издигнаха на още по-високо. Там отново видях белотата. Този път много по-грееща и красива. Европа отново бе тъй прекрасна...Искаше ми се да я гледам такава винаги!

Утрото дойде. Събудих се с усмивка, а в съзнанието ми още отекваше детският добронамерен смях и топлата дума „солидарност“. Какво значи тя ли? Всеки би си я

обяснил по различен начин. За мен солидарността е онова прекрасно чувство, изпълващо те тогава, когато подкрепяш околните, независимо дали в беда или в радост. Солидарността е окриляващата сила, която възниква в моментите на разбирателство в обществото. Да я усещаш е нещо безценно. Когато поръси вълшебния си прашец върху света, всичко става по-сияещо и щастливо. Дори слънцето започва да грее по-ярко.

Замислих се върху това, което бях видяла и почувствала. То бе толкова поучителен сън. Едва сега осъзнах, че бъдещето на Европа е в ръцете на децата. И за да им помогнем в изграждането на един по-добър свят, нека им оставим нещо свое. Да им предадем някой ценен урок. А какъв по-стойностен подарък от солидарността! Затова нека я открием, пазим и предаваме в бъдещите поколения. Защото тя наистина им е необходима. Солидарността е най-безценното наследство, което можем да дарим! Нека сторим това!

Сън ли? Вярвам, че всичко това малко или много е сътворено от нишките на реалността. И наистина...Искам да съм птица – да летя свободно. Да бъда нависоко – далеч от злото и човешката неправда, да се пренеса на едно по-красиво и добро място. Желая окрилено да се нося над Европа. Да виждам новия ден...Но най-много от всичко искам този ден да бъде нарисуван от малките ръце на децата на Европа и обагрен от свежите цветове на солидарността.

Написал:

Теменужка Стоянова Траянова

Училище: ЗПГ „Кл. Тимирязев” град Сандански – 10 клас